

Aznapi profil

mint álmos állat nyújtózik
a pára kávéscsészéd fölött
ilyenkor a kávé aromája
a nyáreleji virágok
és a lenyírt fű
illatával keveredik
a keserű íz a nyelvtől kiindulva
riadóztatja a sejteket
a forró kortyok hőhullámot
generálnak
a nyelőcsőtől a gyomorszájig
a test mint kikötött hajó
ringatózik indulásig
a csendes kikötőben.
Most még te vagy
aztán
a zötykölődő villamos
siketítő zajában
beállítod aznapi
profilodat.

Villon nyakkendője

megkeményedik ajkad
mikor
Villont vagy József Attilát szavalsz
szemed a távolba mered
mintha haragudnál
vagy
megfeledkeznél rólam
féltékenység moco-rog
a rothadó fészekben
mely visszavárja
az elhajászott madarakat
a sötétre váltó égen

mint kivetítőn
Villon megigazítja a kötelet
sebhelyes nyakán –

Kérdések

érezed a gyökér mocorgását
amikor tenyeredbe veszed
a magot?
a madár szárnyalását
a toll súlytalanságában?
és bolond vérem forrongását
arcom érintésekor?
lefogod szemem
ha elszállt belőle a fény
pillangója?

Eső

a víz
szemüvedre tapad
lépkedsz mint
óriáscseppben:
bizonytalanul
sistereg a város
mint óriás gyújtózsínór

a víz
az ablaküvegre tapad
ő kávét főz bent
kesudiót rágszál
nem hallja a zuhogást
Ravelt hallgat
Klimt album
az asztalon

— nem vár rád /
nem rád vár